

Col·lecció dirigida per Ramon Guillem

1a edició, juny 2007

© Dels poemes,
Lluís Calvo
© D'aquesta edició,
Perifèric Edicions
C. Sèquia de Montcada, 13
46470 Catarroja (València)
Tel. 609 426 131. Fax: 961 270 038
e-mail: periferic@periferic.es
web: www.periferic.es
Disseny col·lecció: El gos pigall, S.L.
Maquetació: José María de Gracia
Impressió: Romanyà-Valls
ISBN: 978-84-935498-1-7
Dipòsit legal: B-6119-2007

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Al ras

Lluís Calvo

L

poesia

Estem a la intempèrie.

JOAN VINYOLI, *Ara que és tard*

Wir, in die Zeit verbannt
und aus dem Raum gestoßen,
wir, Flieger durch die Nacht und Bodenlose.

Nosaltres, desterrats al temps
i expulsats de l'espai,
nosaltres, pilots a través de la nit i sense terra.

INGEBORG BACHMANN, *Poemes*

(traducció de Teresa Pascual i Karin Schepers)

Ne laisse personne choisir tes boucs émissaires. C'est
ton affaire. S'il coïncide avec le bouc émissaire d'un
autre, ou de dizaines d'autres ou davantage, change
de bouc. Il ne peut être le tien.

HENRI MICHAUX, *Poteaux d'angle*

Maybe an unexamined life is not worth living. But a
man's examined life can make him wish he was dead.

SAUL BELOW, *Ravelstein*

Le rythme comme organisation du discours, donc
du sens, remet au premier plan l'évidence empiri-
que qu'il n'y a de sens que par et pour des sujets.
Que le sens est dans le discours, non dans la langue.

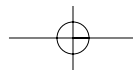
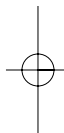
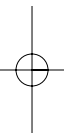
[...]

Un autre lignée métaphorique, combinant Heidegger
et la psychanalyse, a produit des entités telles que le
savoir *de* la langue, le travail *de* la langue : c'est la lan-
gue qui travaille, c'est elle qui sait. (...) Le poème n'est
plus qu'un palimpseste où l'inscription de celui qui
l'a écrit laisse place au poème de la langue.

HENRI MESCHONNIC, *Critique du Rythme*

I

L'empestat

*Abans l'infern –les illes letals
Dels leprosos!*

MARINA TSVETÀIEVA

El lloc del poeta és la ruïna.
Fes-ne exili. Mut.
Al clap, la llum t'abraça, esquiva.
I el cant s'enfuig.
Enrere, quan retronaren els passos
a la volta esfondrada,
buscares un cel sense promeses
al lluny dels drings dels esquellots
i les veus, agudes, del metall.
Ja no l'himne, llavors,
sinó la pedra sense sostre
et serví d'esperança i de recer.
Pallissa. Pell al ras. Designi.

No pas ells, però, seguiren el teu rastre.
Encara, ben endins, serveix la por inscrita
al capdamunt de la porta, fermada i bruta,
de fa un segle:
la por de la pesta m'ha edificat.

Així, el somriure invicte els dolgué
i esdevingueres, prest, el renegat:
la runa amb vida bona i biga al glaç,
indestructible, encara,
entre els roures i els faigs.
I ho saberes bé prou, això:
ningú, sinó tu,
es tornà llamp

enllà dels afalacs
de l'oblit i la força.

També, així, fou la por:
una mort, cuita amb foc,
on xiula el fred, la fam, l'asfíxia.
Com ara, a prop,
el so roent d'esquelles
i el càntic dringadís
que pastura entre els murs:
fent-se mot, fent-se vent,
fent-se sang que s'escorxa
per immolar el temps.
Pallissa. Pell al ras. Designi.
Ets l'empestat.

I ells canten, canten, canten.
La por de la pesta m'ha edificat.

Tremolor

Tots els cossos duen, apariada,
la seva dissolució,
com la ment corrompuda en cent mil fraus,
els estómacs plens de rots i viandes
o els pèls, rullats i blancs,
del semaler adormit.
Hem envellit, plegats.
I ara el malson ens fibla abans de jeure.
Però aquí estimem el tràngol sinuós
i els finestrals que s'obren
cap a una conversa sol·lícita i austral:
els pits enfora, la gropa alçada
i la remor dels foscos rapinyaires
amb el te fumejant al capdavall.
Tal vegada –¿qui sap?–
en l'última alenada compartirem
aquesta decadència extrema;
i per tu ja no serà sobrer,
ni cínic,
parlar d'amor etern.
Oh, l'amour n'est rien s'il n'est pas de la folie,
digué l'enginyer a madame Chauchat.
Prou saps, però, que ells
–els de l'*infern*–
ens miraran de cua d'ull
tot invocant la norma
i el concordat poruc.
I que enllà, de nou,
colgada d'una neu concisa i resplendent,

sentiran la ira dels cecs abans de néixer.
Car la felicitat no és un do,
sinó un dret.

Per això ens odiem,
voluptuosament,
els uns als altres.